

ניסיון העבר בראי של היום ישראל וזכויות האדם של הפלסטינים

חברי עדאלה היקרים,
ראש העיר הנכבד,
ידידים יקרים,

אני מודה לכם מקרב לב על שאפשרתם לי את ההופעה בפניכם היום ועל הוקרתכם את פעלי. השאלה שעמדה בפניי הייתה, מאיזו תקופה להתחיל את הרצאתי. מפני שפעילותי הציבורית, המשפטית והספרותית נושאת אופי אישי, אתחיל משנת 1950, שנת הגעתי ארצה במסגרת איחוד משפחות. עד מהרה נוכחתי לדעת, שאיחוד משפחות הוא ליהודים בלבד... באתי לארץ לא נודעת, בגיל 19, נשואה למי שעבר 5 מחנות ריכוז נאציים והיה היחידי מבני משפחתי ששרד. אמי ואני היינו היחידות מבני משפחתי שניצלנו, כפליטות מוכות רעב ומחלות. בארץ הזאת הזדעזעתי מגורלם של התושבים הפלסטיניים בשנת 1948 ולאחר מכן. מגירוש, מהרס הכפרים, ממעשי טבח באוכלוסייה הפלסטינאית ומגורלם המר של הפליטים. הזעם לנוכח אי-הצדק המשווע שנעשה לעם הפלסטינאי קבע את דרכי ופעלי בארץ הזאת ומדריך אותי, גם הרחק ממנה, עד עצם היום הזה. מאז למדתי, שלא יהיה מעולם שלום בין ישראלים ופלסטיניים, שלום-אמת, ללא הכרה באחריות ישראל לעוול שנעשה להם ונעשה להם עד היום, מאין הודאה באשמה. רק בעקבותיהן ייתכנו השלמה ופיוס, וכינון שלום צודק בין שני העמים.

השנה חלים 50 שנה למותו של אלברט איינשטיין, שהיה גם איש שלום גדול, בשנת 1954 הוא אמר:

"העם היהודי אשר בעצמו סבל כה קשות מדעות קדומות ודיכוי, צריך שתהיה לו הבנה מלאה לצורך, שהמיעוט הערבי בישראל ייחנה מחופש, דמוקרטיה ושיווין זכויות מלא".

שנות המדינה הם למיעוט הערבי שנות הפלייה ונישול, שנות "יהוד הגליל" שהגיעו לשיאם עם הריגתם של 13 תושבים ערביים פלסטיניים באוקטובר שנת 2000. ומה עם הדמוקרטיה? הדמוקרטיה היחידה במזרח התיכון היא "חצי דמוקרטיה" - ליהודים בלבד...

"כל דור מגדיר לעצמו מחדש את גבולות המדינה" - אמרו אבות המדינה הציוניים ולכן ההתפשטות הטריטוריאלית הייתה נר לרגליהם. משפט העמים, הוא המשפט הבינלאומי, איסור מלחמות יזומות לא הדאיג אותם מעולם, כל עוד התמיכה האמריקאית המאסיבית וגם הִנְטו האמריקאי במועצת הביטחון של האו"ם הובטחו להם. כך הגיעו שליטי ישראל השונים לניצול ציני של מיליוני הקורבנות היהודים, עד כדי ספסור בהם, על מנת להשתיק כל ביקורת על פעולותיה הבלתי חוקיות של ישראל, כל זאת בניגוד לצוואתם של הנרצחים, קרבנות הפשיזם.

בשנת 1967 כבשה ישראל את שטחי הגדה המערבית רצועת עזה, את הרמה הסורית, וגם את סיני, שעליו לא נרחיב את הדיבור.

ישראל הפגינה מייד את זלזולה במשפט הבינלאומי ביחס לתושבים בשטחים הכבושים, החל מסיפוח מזרח ירושלים הכבושה ולאחר מכן רמת הגולן הסורית, תוך הכרזה, שאמנת ג'נבה הרביעית 1949 להגנת אזרחים בימי מלחמה לא חלה על תושביהם של השטחים הכבושים בידה. כל זאת כנגד החלטות האו"ם ודעתם הנחרצת של רובם המכריע של המומחים למשפט הבינלאומי.

השיטה המשפטית הצבאית שאותה הנהיגה ישראל שימשה כמכשיר של דיכוי בידה, בו החלה מייד עם כיבוש השטחים.

בתי סוהר של הכיבוש התמלאו בנציגיה האהובים של החברה הפלסטינית. עברו בהם מאות אלפים; מעריכים את מספרם בלמעלה מ- 600 אלף איש, במשך השנים. כעת הם למעלה מ 7000 עצורים ואסירים אחרי 10 שנים של "תהליך השלום" המזויף.

כשראיתי את המעוונים העיראקיים בכלא אבו-גריב, ב 4-2003 חשבתי על התחלת עבודתי ב- 1967, 1968 על החולצה המגואלת בדם של בנו של האימאם בוכארי מרמאללה ועל הפצעים מעינויים אותם ראיתי אצל סולימאן נג'אב וחליל חיגאזי ואחרים, על העצורים מרמת הגולן ועוד רבים אחרים. עורך-דין אמריקאי של אחד המעונים בעיראק שהועמדו לדין לפני כשנה הכריז, שדובר בשיטות עינויים ישראליות, שנוסו בשטחים.... אני יכולה להעיד על כך. ההבדל, שהמעונים "שלנו" לא צילמו את מעשיהם... ניסיתי לעשות זאת במשך שנים, ללא מצלמה, במילים, לאחר המעשה, כדי שזה לא יישכח. הנה אחת מתמונות אלו מכלא חברון, בשנות השבעים:

אני מדחיקה אותו מזיכרוני. את חיוכו המטורף והילדותי של גבר בן שלושים. האנוכיות הטבעית או חוש שמירה עצמית מורים לי לסלק אותו מנגד עיני, לחדול מלשמוע את מלמול שפתיו הרועדות בחשכת הלילה. אולי מתוך פחד, שמא חושי יתערפלו כחושיו, אם אוסיף לראותו שוב ושוב. אך הוא, עומר סלאמה מכלא חברון, לא רוצה לעשות לי את הטובה הזאת ולא מש ממני אף לרגע. עיניו פעורות כשל חיה נפחדת והוא נרתע מפני. ואומר: "עזבי אותי, אמרתי הכל, מה את רוצה ממני"- ורוצה להימלט מהחדר. חברו לכלא מנסה להרגיעו, אך הוא אפילו אינו עונה כשקוראים לו בשמו. גופו כחוש ומצומק והוא מצביע על צלעותיו וממלמל: "זה כואב, אני לא יכול לנשום", החבר אומר, כי צלעותיו שבורות. לפתע הוא מתחיל לתלוש את שערות ראשו ולהכניסן לפה: "הם אמרו לי שכן צריך לעשות, לאכול את השערות מהראש", אני שואלת מי הם אלה והוא אומר שאיננו יודע, ומשוך בכתפיו ומתכנס בתוך עצמו. לפתע, חיוך של ילד מאושר מאיר את פניו הצהובים והוא אומר בנימת ניצחון בקולו: "אורי, עוזי ואבו-גזאלה"- ומבקש שלא נגיד להם שהוא אומר לנו, כי הם יבואו אליו שוב. ואחרי זה באים רגעים של ערפול, כאילו שקע בעולם אחר. "בן כמה אתה? מאיפה אתה? מה עם ששת ילדיך?" שואל אותו עבד. הוא מביט בו בתימהון ואומר שאיננו יודע. ובעיניו אין עכשיו ולא כלום. אפילו זיק לא נדלק בהן. ולפתע הוא מראה שתי צלקות על ידו הימנית ומדגים כיצד הצמידו לו משהו לאותה היד וכל גופו מתחיל לרעוד והוא נתקף בעוויתות, כאילו הלמו בו עם זרם חשמלי. הזרם הזה עובר אלי ואני מתכווצת כולי מבפנים. עבד מנסה להסיח את דעתו מהחשמל ושואל אותו על אשתו נגימה, שהייתה אף היא עצורה. הוא מתאמץ מאוד, רוצה להיזכר. השם "נגימה" לא אומר לו

דבר. הוא שוקע שוב בעולמו ולפתע פולט: "הם הרביצו לה בפניי", ומראה בתנועות ידיו כיצד הם היכו אותה. "אבל עכשיו היא איננה". לידנו עובר סוהר. עומר קם לפתע ומבקש לנשקו, כשדמעות של אושר בעיניו: "הוא טוב, הוא כל כך טוב, הוא לא מרביץ..."

במשך השנים אף מתו עצורים מעינויים, אך כל ניסיונותיי להביא לדין את מעניהם נכשלו, גם בבג"צ תיארתני כל זאת, במאות רבות של מילים, כדי שהעולם ידע את האמת המרה הזאת. מלים, כמצבה. גם מהריגה במכות הם לא נרתעו.

רוקאיה דחדול מסלפית מדברת אלי, על מות בעלה אחמד דחדול ב 22.3.76.

"עינייה יבשות ובכל זאת הכל בוכה בה כשהיא מדברת עליו, על אבו חסן. היא אינה מביטה בנו, אך היא מוכרחה לדבר עליו, ומתחילה את סיפורה מהתחלה, כשישבה איתו בבית והם שתו תה. אפילו את הכוס היא זוכרת, וגם את הסיגריה שהוא עישן דווקא את הסיגריה, כי הוא לא סיים לעשן אותה ו"הם" באו כדי לקחת אותו איתם. היא רגילה שלוקחים אותו. אך לא-מכבר הוא שוחרר מהכלא, אז מדוע הם באו שוב? תמיד הוא היה חוזר, והרי לא פעם עצרו אותו בעבר.

והפעם, ליבה התכווץ יותר מתמיד, אך הוא הרגיע אותה, שיחזור כבעבר. "והוא לא חזר יותר, אבו חסן, כפי שאתם יודעים. הם לקחו אותו למכוננית, יחד עם עוד צעירים מסלפית. והם, החיילים, הכו אותו בדרך והצעירים שהיו איתו ביקשו מהם, שיכו אותם במקום להכות אבו חסן, כי הם צעירים ובריאים והוא מבוגר ויש לו בנים גדולים כמוהם, ואם חלילה, ימות?..."

אך הם רצו רק אבו חסן, הם הרגו אותו במכותיהם והביאו אותו לטול-כרם, כשהוא מת. ואני האחרונה שידעתי את האמת. רצו להסתיר ממני, אבל אני הרגשתי שקרה משהו לאבו חסן. ולא האמנתי לסיפורים שהוא בבית-חולים. ואז אמרו לי את האמת. ואת מכירה אותו ואת יודעת שהוא לא עשה רע לאיש.

הצבא החזיר לי מעיזבונו רק ממחטה אחת, כמו זו שאני מחזיקה בידי, ונעל אחת. לאן נעלמה הנעל השנייה שלו? וגם בגדים תחתונים שלו קבלתי, מלאי דם, ומישהו רחץ את הדם מהם. דמו של אבו חסן. כמה חבל!"

"מיומני", עמ' 2

חיילים הרגו במכותיהם גם את חאדר טרזי בעזה ב-1988. זאת הייתה האינתיפאדה הראשונה, ללא שימוש בנשק, מצד הפלסטיניים. אבל צה"ל החל מייד להרוג, אני מתארת זאת כך:

תיקים של הרוגים החלו להיערם במשרדי. מזכירתי החדשה, מהא אמרה שכעת אוכל לכתוב ספר חדש בשם, "אלה הם מתי", על משקל ספרי "אלה הם אחיי", שכתבתי ב-1976. פחד היה תוקף אותי כל אימת שנפתחה דלת המשרד ואמהות ואבות שכולים היו מתיישבים מולי. לא מעטים נהרגו בעת טקסי לוויה ובתהלוכות מחאה על הריגתם של אנשים. אחד כזה היה אדם מבוגר בן ששים שנה, שליבו

החלש לא עמד בכמות הגז שפיזר הצבא אני זוכרת איך הביאו את גופתו לבית- חולים אל-אתיחאד בשכם, שם קיבלתי אותה שעה תצהירים של פצועים. שמעתי את בכיים של בני המשפחה ומבלי משים הצטרפתי אליהם באבלם. באחת מתהלוכות המחאה על הריגתו של צעיר בשכם, נהרגו מירי החיילים חמישה אנשים. מאורע זה כונה "היום השחור בשכם". ימים דומים היו גם רפיח ובעזה.

אמו ואחותו של חאדר תרזי באו אלי למשרד וסיפרו לי על מותו. דבר מותו אף פורסם בעיתונות. רופא שבדק את הגופה לפני ההלוויה קבע, שחאדר תרזי סבל משבר בעמוד-השדרה, משבר בגולגולת, משברים ברגליים ומחתכים חדים בקיבה, בפנים, בידיים, וברגליים.

"אני מפחדת להישאר ביני לבין עצמי, פנים אל פנים עם חאדר בשעותיו האחרונות, עת הובל על המכונית הנוסעת, בתנוחה של צלוב, הם ממשיכים להלום בו. ... גופו המעונה הושחת, וכך הוא נמסר לאוהביו, לקבורה. ועם זה הם צריכים להמשיך ולחיות ולגדל את אחיו, שאחד מהם הושם מאחורי הסורג, ולהישאר שפויים ולהאמין בעתיד, ובאדם. "אינני מכירה את רוצחיו ולא את אמהותיהם. הכל ממלאה היא, אמו של ח'אדר, היושבת מולי. אין בפי ניחומים, אלא כאבי, שמי ייתן ויימהל בכאבה, שאין לו קץ."

"בדרכי שלי" עמ' 381

האסירים הפלסטיניים כתבו דף הרואי במאבקם על זכויותיהם, כחלק ממאבקם לשחרור ארצם מהכיבוש. הם ממשיכים בכך גם היום ועל כך נתונה להם הוקרה של עמם ושל אנשים שוחרי חרות בעולם. אחד מפעילי השובתים, שובתי-הרעב למען "הלחם והשמש" בשנת 1977 היה מהדי בסיסו מעזה (בכלא אשקלון ורמלה). את הסיפור עליו הקדשתי לכל שובתי הרעב דאז, והיום הוא מוקדש לאלה, שמדי פעם מוכנים שוב לאחוז בנשק הזה של שביתת הרעב.

הנשק היחידי שנתר לך הוא גופך. למען הכבוד וחיי אנוש מאחורי הסורגים אתה צריך לצמק אותו טיפין-טיפין ברעב ובצמא, לראות כיצד אברך נהיים כחושים ויבשים, כיצד אט-אט ניטלת מהם הגמישות ובפנים הכל צורב כאש והגוף רועד מקור כעלה. 24 שעות של חושך וצחנה.

המים זורמים ללא הרף, מטריפים את דעתך. אין אלה מים לשתייה או לרחצה- אסור לך להתרחץ- אלה הם המים הזורמים באסלת בית השימוש בסמוך למקום משכבך.

החיילים חמורי-הסבר אומרים שאתה נמצא תחת מרותם. אינך יודע מתי זורחת השמש ומתי היא שוקעת, אתה עם עצמך ועם נשקך- גופך שאסור כי יכזיב אותך. גוף יודע סבל חשוף מול הפלדה והשנאה.

אז, בכלא רמלה, כמעט חוסלת, אך גופך לא בגד בך. מדוע יבגוד בך היום, כשהוא מעוזך האחרון...אתה מריח בנחירך את ריחו המלוח של הים, בעת שמובילים אותך במכוניות. בן עזה אתה וים זה אהוב עליך מאוד, אך עיניך קשורות וידיך באזיקים. והחושך נמשך.

פגישתנו מתחילה במלות ברכה. סביבנו לובשי מדים רבים. כל מלה שלנו נתפסת ונשקלת ונרשמת מייד. הם מביטים בך בחשדנות ובפחד. הם, שלהם החומות וגדרות-התיל, הכלבים המאומנים והחיילים החמושים, הם יראים מפני נשקך- שלך.

דיבורך חרישי ולעתים עווית של סבל מופיעה על פניך ומכווצת את לבי. אתה מספר על הצינוק, שהוא עולמך כעת, וכולך כמיהה לדעת מה קורה מעבר לחומות ואתה מדגיש שוב, כי אינך רוצה אלא לחם ושמש. אני מספרת לך על התומכים במאבקך, ערבים ויהודים, ברמאללה, באל-בירה, בעזה, בירושלים, בתל אביב, בחיפה, ובנצרת ועיניך נדלקות. הם מנסים להפסיקני אך אני ממשיכה בקדחתנות, כדי לראות שוב ושוב את הברק המופלא הזה בעיניך, סימן החיים הזה שהם רוצים לכבות, כאילו תוהים, כיצד הרעב, הצמא, והבדידות לא יכלו לך. הם שבעים ונקיים, מגולחים וממלאים את החדר, בריח של אנשים מטופחים, ואתה לא התרחצת מזמן ובגדיך מזוהמים וכולך אומר טוהר ובטחון ומחייך אליהם בסלחנות, כחזק אל החלשים. ואומר: "אילצתם אותי להיאבק, ואני עושה כן. למען הלחם והשמש".

"מיומני" עמ' 7-8

גם ילדים אכלסו את בתי הכלא של הכיבוש, ביניהם ילדי פליטים רבים, ביוני 1978 פגשתי קבוצה כזאת בכלא דמון:

הכלא אינו מסביר לי פנים. העוינות היא גלויה מבעבר, המכשולים לפני הכניסה מתוחכמים יותר, זמן ההמתנה רב יותר. ולבסוף הם מובאים בפני. תהלוכה של ילדים קטני קומה, בבגדים דלים. ילדי קלנדיה בני ה-13 נראים כבני עשר. אין הם גדלים בשכונת רווחה. עיניים גדולות, מביטות בי. אני נבוכה, אינני יודעת על מה לדבר איתו. סימנים כחולים וצהובים שעל הידיים ועל הרגליים אומרים, שבשביל החוקרים אין הוא ילד עוד ונראה כי כשליטפתי את ראשו חש שלא בנוח. הוא מושיט לי את ידו הקטנה ומכריז: "אנו לא מפחדים מהכלא. הכלא הוא לגברים". אחד הילדים, חיוור פנים וחולה, מדבר בקושי, מבוש קמעה: "קראתי את ספרייך על הכיבוש". אני מביטה בו בתמיהה: "מתי הספקת?" "מה את חושבת. שאנחנו ילדים? אני כבר בן 13! -מכריז הוא ומתמתח מלוא קומתו הקטנה. "אנחנו מבינים הכל. החוקרים אמרו לנו, שניזהר ממך, ולכן הבנו מייד שדווקא את שתוכלי לעזור לנו..."את דאגתי לבריאותו הוא פוטר באומרו: "תרגיעי את ההורים. המוראל שלנו גבוה".

שלטונות הכיבוש לא חסו על חייהם של הילדים הפלסטיניים. הילדים היו למטרה נוחה לכדורים מצופי גומי, שהורגים או מעוורים במשך כל השנים, גם בעת האינתיפאדה הראשונה וגם כעת, בכל רחבי הגדה והרצועה. מקרהו של דיא חג'י מחמד משכם, כבן 5 שנים, בשנת 1988 מלמד משהו לא רק על הלחיצה הקלה על ההדק, אלא על הדרך שהצבא חקר את עצמו.

המשפחה הביאה לי תמונות של הילד, שטרם מלאו לו חמש שנים במותו, בהן הוא נראה יושב על הספה, משחק בדובון, מחיך, מזעיף פנים, ממש בכל הפוזות, כפי שהורים מצלמים את ילדם האהוב, ותמונה נוספת של הילד המתוק הזה ראיתי אחר-כך עם עיניים מזוגגות. הוא נהרג ב- 18.10.88, אז עדיין ההרוג הצעיר ביותר של האינתיפאדה.

במכתב התלונה לשר הביטחון, בשם המשפחה, שדרשה חקירה ומסירת הממצאים לידיה, מסרתי את הפרטים הבנאליים של נסיבות מותו: דיא היה ב- 18.10 בביקור אצל הסבים שלו בשכם, בעומדו בפתח הבית נורו לעברו יריות מידי חייל או חיילים. הילד נפגע בזרוע, בחזה ובבטן. הוא הובהל לבית חולים אל-איתיחאד בשכם, ולפי עדותו של האב, גם לעבר הרכב נורו יריות ואף פגעו בו. הרופאים הבחינו בשבע פגיעות בגופו ולא עלה בידם להצילו.

נקבע, כי אחד החיילים שירה השתמש בנשקו באורח בלתי חוקי, אך לא הוכח קשר בין שימוש זה בנשקו לבין פגיעתו ומותו של הילד, נאמר במכתב שנשלח אלי: אי אפשר למצוא קשר סיבתי בין החייל הישראלי היורה והילד הפלסטיני ההרוג; זהו ניסיון העבר בראי של היום... מאז תחילתו של הכיבוש המנשל והקולוניאטורי הזה לחמו הפלסטיניים בבתי המשפט ובוועדות שונות נוד נישולם. אצלי זה התחיל ב-1968, בסיפורו של אחמד מאירטאס, שלחם נגד הפקעת כרמו בגוש עציון, התוודעתי אז אל מי שהיה הממונה על הרכוש הנטוש בשטחים הכבושים, שאת ניסיונו רכש בנישול הפלסטיניים בכפרי הגליל בישראל. היה לו ניסיון רב והוא השתמש בו בהתלהבות. והנה התמונה (שנת 1984).

לא אחת תהיתי על הקשר העמוק הזה של הפלאח הפלסטיני לאדמתו. נדמה לי שגסאן כנפאני היטיב לתאר אותו בספרו "גברים בשמש", בדמותו של אבו-קייס פליט פלסטיני: "...שוכב אבו קייס על האדמה הרטובה כדי לתת מנוחה לנפשו, והאדמה החלה פועמת מתחת לחזהו, פעימות לב עייף העוברות גלים גלים בין גרגירי החול והחודרות אל תאי גופו. בכל פעם שהצמיד את חזהו לאדמה חש את הפעימות האלו כאילו לב האדמה לא חדל מאז שכב שם לראשונה לפלס לו דרך אל האור ממעמקי האופל. כאשר סיפר את הדבר לשכנו, שותפו לשדה שם על האדמה שנטש לפני עשר שנים, השיב הלה בלעג "זה קול ליבך שאתה שומע כשאתה מצמיד את חזך לאדמה."

בחיים המחיש קשר זה אל האדמה אבו טאהר. שאיתרע מזלו והוא בן גיין-סאפוט, השוכן עשרים דקות מכפר-סבא. הכפר הקטן והאדמות מסביבו הפכו יעד התנחלות מבוקש ליהודי ברוקלין שומרי המצוות, שכידוע, אחת מהן היא ישוב ארץ- ישראל ביהודים כי להם בלבד היא נתנה מידי ההשגחה העליונה.

כך נולדה העיירה עמנואל, בחטא, ושלא כגיין-סאפוט. היא נבחנה לפי המלה האחרונה של הטכניקה, עם כבישי אספלט שהובילו אליה. אך מה לעשות ועוד כביש אחד חסר לה. וכביש זה היה אמור לעבור

באדמתו של אבו טאהר. אבו טאהר לא ויתר. הוא ביקש את ליטרת הצדק שלו, כמאמרו של השופט שילה, הוא לא הירפה וגם לא נישק את ידו של הקולוניזטור על שהתיר לו לעבוד כשכיר יום בהתנחלות שהקים על נחלתו. ואני, לצידו של אבו טאהר. יהודיה ישראלית, יוצאת פולין, לומדת פרק בדיני קרקעות ולא באוניברסיטה, באולם סגור, מספריהם של חכמי משפט, אלא במקום ההתרחשות.

"בדרכי שלי" עמ' 152, 153

כן, לימוד דיני קרקעות במקום הגזל, כך במשך שנים: והנישול נמשך עד עצם היום הזה, גם על ידי הבנייה של חומת-החרפה בשטחים הכבושים חומת האפרטהייד עד שיבוא דור חדש ויהרוס אותה, כמו שנהרסו חומות הגטו האחרות בעולם. ישראל מתנכרת לחוות-הדעת של בית הדין הבינלאומי בהאג' מיולי 2004 שקבעה, כי בניית החומה, כפי שהיא נבנית, הינה הפרה של המשפט הבינלאומי, פגיעה חמורה בזכויות האדם של הפלסטיניים, גם בזכותם להגדרה העצמית. נפגעת גם זכות הקניין, זכות לחופש התנועה, הזכות ללמוד, ללמד, להתרפא, לעבוד... בקיצור הזכות לחיות כאדם, בהתאם להכרזה האוניברסאלית של האו"ם לזכויות האדם 1948. ההכרזה, שנתקבלה באו"ם כתשובה על פשעי הפשיזם, בהמשך השנים רבו פשעי המתנחלים נגד הפלסטיניים ניסיתי לגרום להעמדתם לדין, תיעדתי את פשעיהם, אך הדרך המשפטית נכשלה, כי הצדק של הכיבוש הפך יותר ויותר ללעג.

הכוונה היא לעשות את חייהם של הפלסטיניים לבלתי נסבלים, בכוונה שיעזבו: זהו מין טיהור אֶתני מוסווה, שפוגע ברבים, ומשפחת העמים צריכה להיות מודעת לו להתריע נגדו.

זכורות לכל מערכות ארוכות נגד גירושם של מאות רבות של פלסטיניים מהשטחים, כאשר בית המשפט העליון מסרב להכיר בכלל המקודש של המשפט הבינלאומי האוסר על גירוש תושבים מהשטחים הכבושים. בתקופה אחרונה אין מגרשים, אלא הורגים במזיד את החשודים "כמחבלים" וכיוצא בזה, כשהאור הירוק מארצות הברית ניתן לכך, והעולם שותק... ואת השתיקה הזאת יש לשבור! זהו פשע מלחמה (ראה סעיף 147 לאמנת ג'נבה), מין טרור של מדינה נגד אזרחים. מי שמכנה את הדברים בשם בחו"ל מסתכן להיקרא אנטישמי, שונא ישראל, ואם הוא יהודי, מי שנגוע בשנאה עצמית. כזאת היא שיטת ההסברה של ישראל הרשמית והקהילות היהודיות המודרניות על ידה. יש בכך סחטנות, המכוונת לסתימת פיות, קבוצות יהודיות שונות למשל European Jews for just peace קמים נגד שיטה זו.

פליטה חסרת בית הייתי וזאת לא אשכח, חשתי בושה נוראה, כשבשנת 1967 ראיתי לראשונה בית פלסטיני הרוס בידי צה"ל, אחר כך גערתי בעצמי ולא רציתי עוד להתבייש במעשיהם של אחרים שאותם תיעבתי ושנגדם לחמתי וממשיכה להילחם כמיטב כוחותיי, מלוא הערכתי נתונה ללוחמים כנגדם גם היום... אני אעזור, אמנם מרחוק. הריסת בתים הפכה מאז לשיטה, כבר ללא התערבות משפטית ולו למראית עין, כפי שזה היה בשנים הקודמות. הילדים והזקנים הפלסטיניים המחפשים את חפציהם על חורבות בתיהם מזכירים תמונות מזמנים אחרים וממקומות אחרים.

אמנת ג'נבה הרביעית אוסרת הרס של רכוש התושבים בשטחים הכבושים. כשחוקקו אותה בג'נבה חשבו על זוועות של מלחמת העולם השנייה, על פשעי הנאצים, כמה עצוב שהקרבות היהודים של אתמול או צאצאיהם מתנכרים לכללים של המשפט הבינלאומי, שחוקקו כמענה על סבלם... אלפים של חסרי קורת גג פלסטינים הם כתב אישום חמור נגד ממשלות ישראל ונגד אלה השותקים לנוכח הפשע הזה.

אפשר עוד להמשיך ולספר על ניסיון העבר הזה ועל תחנותיו השונות של העם הפלסטיני בסבלו. קרן אור בחשיכה הזאת הם אותם ישראלים, ארגונים ויחידים, ארגוני השלום, וזכויות האדם למיניהם, עורכי דין

ורופאים, סרבני הגיוס, נשים של Mahsom watch ואחרים, הלוחמים נגד הכיבוש, תוך סולידאריות עם קורבנותיו. מספרם עולה הם היו ונשארו חבריי לדרך והם משמשים כמקור עידוד לתנועות הסולידאריות עם פלסטיניים בעולם, הפועלות למען שלום צודק בין ישראל והפלסטינים.

בסיום, לאור ניסיון העבר והמצב בהווה, הידוע לי היטב, הנני מאשימה את ממשלת ישראל בפגיעות מכוונות בזכויות האדם של הפלסטיניים, בעקביות מחרידה. הפגיעות שאותן מניתי מגיעות לדרגה של פשעי מלחמה, לפי הגדרתם בסעיף 147 של אמנת ג'נבה הרביעית 1949. כתשובה לעקביות מחרידה של הכובש ישנה גם עקביות אחרת, הראויה להערצה: זאת היא עקביותם של הלוחמים נגד הכיבוש והדיכוי הפלסטיניים שאינם מתכוונים להיכנע. המקווים לכניעתם לא למדו מאומה ממאבקם של העמים נגד הקולוניאליזם, וכי הכמיהה לחרות היא חזקה מכל וראויה לתמיכתו המלאה של העולם. לא פחות מזו שניתנה ללוחמים נגד האפרטהייד בדרום אפריקה בזמנו, זאת תהווה התרומה החשובה לשלום צודק באזורנו.

חברים יקרים,

את אחד הספרים שכתבתי בגרמניה, הכתרת: "גשר החלומות" מתואר בו גשר החלומות שלי, המוביל אליכם...

אני שמחה להיות היום על הגשר הזה אתכם.

תודה רבה לכם!